

۴	مقدمه
۵	زیک ریک
۸	موش موشک و خانم زاغالو
۱۲	مورچه و زنبور
۱۶	ازدها کوچولوی خال خالی
۱۸	خانم قُدی
۲۰	قوقول خان
۲۴	بازی باد زمستانی
۲۶	خورشید خانم قهرنگرا
۳۰	گرگ و روباه و شیر
۳۴	حسنی و لاک پشت
۳۸	خانم گاوِه و مشکل چاقی
۴۱	هد هد و ننه گلابی
۴۴	گره اشراقی
۴۶	هوشی و کوشی
۴۸	گرگ، روباه و شتر
۵۲	بیدیدک و بابا جمعه
۵۴	قلی و پروانه
۵۶	پیرمرد و پادشاه
۵۹	عرعرک به دریا می رود
۶۲	هفت جوجه اردک
۶۴	خانم قارا و مار
۶۶	یک سگ آبی به نام سگک
۶۸	چشم دکمه ای
۷۰	شیر و آب
۷۴	ماشین قهوه ای و ماشین سبز
۷۶	خرسی به نام زنیق
۷۸	درختی که به دادگاه رفت
۸۲	قارچ بی کلاه
۸۴	روباه خپله
۸۶	ماه و چشمه

مقدمه

یکی بود، یکی نبود. غیر از خدا هیچ کس نبود. در زمان های نه خیلی دور، همیشه دلم می خواست کتابی داشته باشم با ۳۶۵ قصه. تا هر شب یک قصه از آن را بخوانم و بخوابم. در آن موقع چنین کتابی نبود، ولی این فکر همیشه با من بود. گذشت و گذشت. من بزرگ شدم. درس خواندم و به دانشگاه رفتم. در مجله ای مشغول به کار شدم و کم کم کتاب های زیادی هم نوشتم.

بهار یک سال هم مثل سال های گذشته به نمایشگاه کتاب رفتم و به غرفه ها سر زدم. رفتم و رفتم تا به غرفه کتاب های بنفشه، واحد کودکان و نوجوانان مؤسسه انتشارات قدیانی، رسیدم. بسیاری از کتاب هایم در آنجا چاپ شده بود. داخل شدم و نشستم. با ناشر، که او هم علاقه مند به چاپ چنین کتابی بود، صحبت کردیم. قرار شد هر دو در این مورد بیشتر فکر کنیم. با خودم فکر می کردم کار سختی است؛ ولی نه خیلی سخت. نشستم و فکر کردم که چطور باید این همه قصه را بنویسم. فکر کردم و فکر کردم...

یکی. دو ماهی گذشت. یک روز به دفتر ناشر رفتم. موضوع دیگر خیلی جدی شده بود. نشستم و با کارشناسان آنجا صحبت کردم. گفتیم و شنیدیم. بالاخره این طور تصمیم گرفتیم. به ۳۶۵ قصه در ۱۲ کتاب منتشر شود. یعنی هر کتاب برای یک ماه.

دیگر همه چیز معلوم بود. پس گفتم: «خدایا به امید تو...» نشستم و کارم را شروع کردم. فکر کردم شما بچه ها چه چیزهایی را دوست دارید؟ و چه چیزهایی را دوست ندارید؟ از چه کارهایی خوشتان می آید؟ و از چه کارهایی خوشتان نمی آید؟ و...

آن وقت نوشتن قصه ها را شروع کردم. قصه پشت قصه. از موضوع های مختلف نوشتم: حیوان و عروسک و آدم... جن و پری... دیو و اژدها... و خلاصه همه چیز. از قصه های قدیمی هم استفاده کردم. افسانه ها، ضرب المثل ها و...

خلاصه حسابی مشغول شدم. گفته بودم کار سختی است؛ ولی وقتی نوشتن قصه ها را شروع کردم، فهمیدم خیلی خیلی سخت است؛ چرا که حالا شما هر شب، موقع خوابیدن یک قصه می خوانید... و همچنین خود من...

مژگان شیخی